

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Danne-Virke et Tids-Skrift. Andet Bind

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. IV. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1817_306-txt-shoot-idm182.pdf (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

I det jeg nu saaledes gaaer Nationalbladet og andet Ukrud forbi, vender jeg mig igien til Dannevirke, og skulde jeg fortryde Noget af hvad dette indeholder, maatte det vel være Riimbrevet, som maaskee har skaffet det et Par Kiøbere, men vmig adskillige Ubehageligheder, blandt hvilke den Erfaring ikke er den ringeste, at jeg har mærket, der vil meget til at blive ret forstaaet i Dannemark. Saavidt jeg nemlig har kunnet spore, meende de fleste Læsere, ligesom han der vilde lære mig at læse, at min Hensigt med det Hele var at gjøre Nar ad en ubetydelig Bog, og skiælde dens Forfatter ud, da jeg derimod meende, ret klart at have lagt min Hensigt for Dagen, den nemlig: paa den ene Side at stille Døgnets hele Julespøg og samtlige Nyaarsløier i det fortjente Lys, og paa den anden Side minde om, at det attende Aarhundrede selv plantede det Juletræ, som nu i det nittende bærer sine følgelige Frugter, og vil bære dem endnu langt beedskere, dersom det ikke med Rod oprykkes, dersom ikke en alvorlig Tænkemaade og Opdragelse, grundig Videnskabelighed, og kort sagt, dersom ikke sand og levende Christendom vender tilbage. Ulyst til at høre og betænke denne Sandhed maa ustridig have bidraget meest til denne underlige Misforstand, og det gjør mig ondt, ligesom jeg heller ikke veed, hvorledes man skal skrive fyndig poetisk Satire efter Tidens Tarv, naar man ikke kan tale poetisk, uden at misforstaaes prosaisk, og dog har særdeles Afskye for i litteraire Handeler at tage mindste Hensyn paa Personer, uden forsaavidt de føres i Pennen. Det forunderligste er, at man, paa samme Tid, som man opløfter Holbergs Satire til Skyerne, teer sig saa pæn og sippet, men det maa da komme af, at man enten roser, hvad man ikke kiender, eller mener, det kunde være godt nok til Fædrene at faae det drøit, men med Børnene maa man fare læmpelig, i hvad de saa gjør, netop den samme Grundsætning, hvormed man har forfusket Moral, Pædagogik og dem, hvis Unoder man nu sukker over.